

ЮЛИАНА ЗЛАТКОВА
НОСЯ ТЕ В МИСЛИТЕ СИ

chitanka.info

Силвето хич не беше наясно какво става с нея, обаче напоследък сексът не я привличаше особено. Надяваше се, че на Пепи в края на краищата ще му писне да е все изморена или да я боли глава и ще я остави на мира. Никак не ѝ стана приятно, когато разтегателният фотьойл, на който спеше той, и тази сутрин се разскърца още в тъмни зори. Направи се на заспала, но и това не помогна. Пепи се премести при нея на кревата, а разтегателният фотьойл с гръм и трясък се сгромоляса на пода. Пепи се разпсува и тръгна да го оправя, обаче шперплатовите плоскости така и не пожелаха да влязат една в друга и той се отказа. Нямаше как, ако и сега вземеше да се дърпа, щеше да стане скандал, а със скандали ѝ се занимаваше още по-малко отколкото със секс. В този момент капакът на кофата за боклук в коридора до вратата издрънча толкова силно, зе заглуши дори и гръмогласното радио, което ги осведомяваше от кухнята какво става по света, а Силвето използва момента и тихомълком се изхлузи от кревата. Пепи се разбесня и изскочи от стаята, но се върна на секундата, затръшна с все сила вратата и се развика, кога най-после оня вампир майка ѝ щяла да се научи да не седи с часове в клозета между седем и осем.

Силвето му тегли на ум една майна, обу си новите дънки, сложи си от готиното червило и се замъкна на работа. Шефа го нямаше никакъв, а без него цареше пълна анархия. По едно време, някъде към обяд, се обади жена му, че бил болен от грип и нямало да идва. Силвето запали с колежките по цигарка, без да излизат на балкона, нали нямаше кой да ги гони за пушенето, премери оня страхотния сутиен със силиконов гръб, дето Мими касиерката си го беше купила за 4 лева, ядоса се, защото малко, ама съвсем мъничко не ѝ стигна да го закопчае, изпи едно кафе и таман се чудеше дали да не поиграе малко карти на компютъра после да си тръгне по-рано, дойде Боян. Каза, че Дорчето секретарката също я хванал тоя гаден грип, знаел много добре, че Шефа е забранил да иска от счетоводството такива услуги, но се налагало спешно да праща оферта, та Силвето, ако няма спешна работа, да му я напише на бланка. За да стане по-бързо можел и да ѝ диктува, ако тя няма нищо против, разбира се.

Докато ѝ диктуваше, Боян от време на време спираше, за да обмисли някоя и друга дума и тъй като нямаше какво друго да прави през това време, тя скришом го разглеждаше. Дорчето разправяше, че вече е навършил четиридесет и две, но той изглеждаше на не повече от

трийсет. Много беше готин, само че около него се въртяха няколко от най-засуканите колежки, така че Силвето поначало не смееше и да припари до него.

Той я докосна леко по рамото и я попита къде се е пренесла, а тя зяпна от почуда, защото ѝ се стори, че погледът, който ѝ хвърли, е с нещо малко по-различен от погледите, които си разменят хората, които заедно пишат само оферти. Боян ѝ се усмихна и преди още да усети какво става, някъде дълбоко вътре в нея се раздвижи оная тръпка на любов и нежност, която напоследък Пепи не можеше да предизвика, ако ще и да ѝ се сърдеше. Тя се смути, плахо отвърна на усмивката му и наведе очи.

Боян отиде да праща новата оферта по факса, а на Силвето обеща, че за благодарност ще я закара до тях с колата. Върна се след около половин час с един непознат за нея свой приятел, който също дойде с тях. На Силвето приятелят веднага стана неприятен, не само защото имаше глава като круша, ами освен това не ѝ обърна никакво внимание, дори не я погледна, докато се ръкуваха. Но Боян му я представи като своя колежка и тя засия, тъй като ѝ се стори, че открива във всеки звук на думата „колежка“, изречена от него, загадъчен любовен смисъл, който я караше да потръпва с надежда и предчувствие за щастие.

В колата Боян предложи да идат някъде да хапнат по една чорба. Крушовидната глава се съгласи, но не можа да предложи къде точно да отидат, защото не знаеше къде ще намерят чорба в четири часа следобед, хем хубава, хем да не е скъпа. Боян се засмя и се пошегува, че най-вкусната е у тях, но не може да ги покани, защото жена му е в командировка и у тях няма нищо за ядене. Силвето ужасно съжали, че не може да ги заведе вкъщи, понеже там са много хора. Веднъж се наложи шофьорите, дето карат карантия за магазина на техните, да преспят у тях. Майка ѝ и баща ѝ отидоха у комшиите, а онези двамата ги сложиха на спалнята. Единият се разсърди, че не познавал достатъчно добре другия, за да спи в един креват с него, тръгна си посред нощ и спа в камиона. Оттогава с доставките се занимава Пепи.

Боян зави към тяхната си кръчма, дето ходели с крушовидната глава, когато били млади. Взеха да въздишат как в ония години всички си се любели просто така и не мислели нито за СПИН, нито за пари и Силвето съжали, че не се е родила по-рано. После пък ѝ дойде наум, че

Боян като нищо може след чорбата да я изпрати до тях, утре да си тръгнат пак заедно от работа и пак по-рано, вдругиден той да ѝ се обади вкъщи по телефона, а тя ще има след това един сериозен, ама страшно сериозен разговор с Пепа. Той ще вика, ще фучи, ще заплашва, че ще му строши на Боян зъбките, но тя никога няма да допусне да се случи такова нещо... Няма да има нужда да си прави труд и да ражда, Дорчето ѝ беше казвала, че Боян има две големи деца. Е, има вече и бели коси, и издутина на носа, и предният му ляв зъб е пожълтял от цигарите, ама какво пък чак толкова...

— А Силвето къде ще я оставим? — неочаквано каза Боян. — Извинявай, моето момиче, съвсем те забравихме!

— Аз... — смутолеви Силвето — Аз...

— Отсреща има трамвайна спирка — намеси се крушовидната глава. — Можете да слезете на ъгъла, да не ви разкарваме.

— Не, не! — извика Силвето. — Аз отивам по-нататък... Аз трябва да отида по-нататък...

— Накъде си? — попита Боян.

— Ами... — поколеба се тя. — Нататък...

— Ние на следващия светофар завиваме наляво и там вече ще паркираме, където намерим.

— Там ми е най-удобно — възкликна Силвето. — Как пък позна, че там ми е най-удобно?

Боян намали скоростта и се огледа за свободно място между плътно наредените една зад друга коли. Крушовидната глава зарея безучастен поглед към улицата.

— Нещо взех да огладнявам — плахо наруши Силвето възцарилото се мълчание.

— Тук е ужас — отбеляза Боян.

— Аз сега... да взема да...

— Качи я на тротоара — посъветва го крушовидната глава. — Ей там, до контейнера за боклук.

Боян паркира и заключи колата.

— Всичко хубаво — пожела на Силвето крушовидната глава.

— Аз... всъщност — запъна се тя, — нямам кой знае каква работа сега...

Боян с нищо не показа, че е чул думите ѝ.

Силвето се наведе уж да оправи нещо по дънките си, все още не изгубила надежда, че ще я поканят с тях, но когато вдигна глава Боян и крушовидната глава вече се отдалечаваха по улицата. Тя им тегли няколко майни и си тръгна. Не си заслужаваше да си разваля настроението за глупости. И все пак ѝ беше тъпо и не ѝ се прибираще, но ония без да искат я бяха оставили на две пресечки от тях.

Завари камиона на Пепи пред входа, но майка ѝ и баща ѝ ги нямаше, сигурно бяха в магазина.

— Къде беше? — посрещна я в коридора Пепи. — Звъних ти в работата, ама си беше тръгнала... Изключила си мобилния...

Силвето зарови глава в рамото му, представи си колко хубаво щеше да бъде, ако сега не Пепи, а Боян я притискаше към себе си и се разрева колкото ѝ глас държи.

— Трябва да ида до магазина — колебливо каза Пепи.

Ако сега по косата ѝ се плъзгаше ръката на Боян, а не на Пепи, ако устните не на Пепи, а на Боян се докосваха до шията ѝ, Силвето щеше да почувства как тялото ѝ се изпъва като струна, щяха да я прободат хиляди сладки мънички иглички и щеше да ѝ бъде чудесно, прекрасно, възхитително.

— Ако знаех, че толкова ще те разтроя...

От думите на Пепи ѝ стана гадно, но той прокара длан по бузата ѝ и Силвето, отмаляла се отпусна в ръцете му, защото заедно с мечтата ѝ за Боян при нея се бе върнала и тръпката. Тя затвори очи, стисна клепки, за да не пусне образа на Боян да избяга и задъхана от нетърпение да изживее докрай любовта си с него, макар и чрез Пепи, тихо промълви:

— Ела... По-бързо, докато не се е прибрал някой...

Тя вдигна лице към него и макар че нямаше намерение да прави това, устните ѝ полека, бавно и нежно докоснаха неговите.

— Никога не си била толкова нежна с мен — прошепна в ухото ѝ Пепи. — Благодаря ти!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.